

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XLIII. Homines Societatis eum orandi modum sequi debent, qui in nostris traditur exercitijs; eorum excellentia, atque ad ea exhortatio

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

cendas animas: ipse autem Deus præcipuus Dux est & Magister, quem reliqui sequi debent, ut dictum est. Quando autem ipse Deus speciali gratia non præuenit, sequendæ sunt generales regulæ in eius Ecclesia nobis relicta. Sed tam hæ, quam illæ speciales, & omnes diligentia ac industriæ dirigendæ sunt ad excellentissimum omnis bonæ Orationis finem & fructum, amplectentis quæcumque suprà retulimus.

CAPUT XLIII.

HOMINES SOCIETATIS EVM
orandi modum sequi debent, qui in nostris
traditur exercitiis; eorum excellentia ex-
plicatur; additur q̄d quædam valde
spiritualis utilis q̄d de eisdem
exhortatio.

RATIONES in proximo capite-
positæ sufficenter declarant
excellentiam, & securitatem
eiusmodi Orationis, quem Pa-
ter noster S. Ignatius in suo ex-
ercitiorum libro tradit: est que
in Societate in communi vñ:
ad perfectam mentalem Orationem, quam pos-
sunt homines querere, cooperantes sua diligen-
tia & industria Dei motioni, eiusque gratia
quæ semper nos præuenit excitatq; , vt illi
cooperemur. Ponuntur enim in eo præparations
ad Ora-

Li 4

ad Ora-

ad Orationem; argumenta & mysteria meditationum; affectus ex eis deducendi; colloquia cum Deo instituenda; ratio, & modus potentias animæ ad hæc omnia applicandi, fructus & perfectus, ad quos hæc sunt dirigenda; reflexiones & examina circa eadem instituenda, ad puriorem & excellentiorem fructum colligendum: tradit etiam modum ad contemplationem & perfectum Dei amorem ascendendi, & internis sensibus cum quiete ijs fruendi, quæ in ipsa meditatione occurserunt. Quod rotum fusiū declarauimus in nostris libris Meditationum, & Ducis spiritualis,

§. I.

NVNC subijciam speciales aliquas rationes, ob quas homines Societatis debeat hunc Orationis modum, quem P. noster S. Ignatius in suis exercitijs nobis reliquit, teneat, magnamque eorum opinionem habere. Prima est, quod ut Philosophi dicunt, res omnes eiusdem causis conseruantur & augentur, quibus fuerunt generatae; cumque Societas in suis initij fuerit per hunc modum Orationis sensim generata, quo (ut P. Ribadenerius lib. 1. vitæ S. nostri Patris cap. 8. ostendit) vocati fuerunt & incepserunt primi nostri Patres, & ad magnam sanctitatis celstitudinem peruererunt: Eadem igitur via nos eorum filii & successores ire decet: per quam, nisi nobis ipsis desimus, ad eandem perfectionis altitudinem perueniemus.

DEIN DE ex traditione habemus, quod Deus D. N. reuelauerit Sancto nostro Fundatori ac trididerit

diderit hæc exercitia: (vt statim videbimus) nec dubium, quod non sicut ipsi pro se solo tradita, sed ut per ea, religionem hanc Societatis plantaret, ad cuius fundationem eum elegerat; eaque filijs ac successoribus suis communicaret; essentque præcipuum armorum genus, quibus bellum Dæmonibus inferrent; animarum vero salutem promouerent; & ipsa experientia, id ita esse ostendit stupendis mutationibus & fructibus, quos in plurimis omnium statuum personis protulerunt: ex quum igitur est, cum nos modum amplecti, & sequi tanquam nobis à Deo D.N. in magnam nostrā utilitatem traditum. Et liceret etiam ipsos homines Societatis, qui nunc viuunt, testes huius utilitatis adferre: ipsis enim manibus (ut dicitur) palpant spiritus renouationem, quam sentiunt ex eo, quod singulis annis recipient se ad hæc exercitia per octo decemue dies facienda.

A D cuius rei Confirmationem oportunum existimauit, specialem quandam reuelationem hic referre, quam spero omnibus futuram consolationi. Ex multis personis, altissimæ Orationis, quibuscum egi (quæ non fuerūt paucæ, postquam cum eis ago) fuit quædam, cui Deus D.N. & Sanctissima eius mater extraordinarias valde fauores, & misericordias exhibebant: de cuius sincera veritate, cum aliquid dicit, habeo eam moralem certitudinem, quam in huiusmodi rebus homo habere potest. Illa inquam mihi dixit, quæ referam. Cum illa intelligeret, homines Societatis, ad hæc exercitia facienda, se colligere Anno 1600, pro more nostro recepto: voluit & illa in domo sua se colligere, ut eadem faceret modo, quo posset,

set. Cumque cœpisset, & mane quodam in sua Oratione esset cum Domino, vidi oculis mentis venientem, & ad se appropinquantem Sanctum quendam Angelum insignis maiestatis: quæ obstupescens nesciens quid hoc esse posset, dixit ei ille se esse Archangelum Gabrielem, & missum à Sacratissima Virgine, ut ipsam salutaret, & quædam significaret. Illa, quæ valde erat humilis, hoc audiens, magis obstupuit; seque contraxit, petens ab Angelo, ut priusquam referret, quæ in mandatis habebat, permitteret ipsam diutiū cum Deo D. N. de re adeō graui tractare (quod in huiusmodi occasionibus facere solebat.) Angelus, cui valde placet humilitas, & cautela, sanctaque illa ex reuerentia contractio; respondit, id sibi valde placere. Quare eo, quasi ibi non esset, prætermisso, accessit ipsa ad Dominum nostrum, (quem ubique præsentem esse fides sancta nos docet) magnisque animi sensu affectu suam ei miseriam & vilitudinem proposuit, humiliiter petens misericordiam; & ut ab ea dignaretur auertere quidquid sanctissimæ eius voluntati conforme non esset. Cumque in his & alijs huiusmodi petitionibus aliquamdiu hæsisset, audiuit internam Domini vocem dicentis, ut quæ Angelus dicturus ei esset, audiret. Et illa certior & securior interius facta quod totum illud esset Dei opus, eum in modum quo diuina sua Maiestas cum seruis suis agere sollet, & cum suis Prophetis faciebat, audiuit flexis genibus, & magna cum reuerentia quæ S. Angelus in cōmissis habebat. Qui Reginæ cælestis nomine ei dicebat: exercitijs quæ facere cogitasti per mentis ratiocinationes & meditationes ma-

S. Thomas 2.

2. q. 171. a. 5.

gnitu-

gnitudinem Dei & infinitorum bonorum, quae per Christum vobis comunicantur, (in eum ferè modum quo fiunt in Societate) singulare obsequium. Regina nostræ præstabis: significat enim tibi se fuisse & esse tanquam patronam & fundatricem illorum Societatis exercitiorum: nam se adiuuisse ac docuisse S. P. Ignatium ut ita fieret, ideoque hoc nomine initium se dedisse huic operi: imo & se toto tempore vita in Sanctis huiusmodi exercitijs fuisse occupatam. Hæc fuit reuelatio de cuius veritate (ut dixi) perpensis omnibus circumstantijs eius, cui facta est, non possum dubitare. Certoque credo, non illi personæ factam fuisse reuelationem propter se; sed propter nos: ut scilicet Societatis homines, ac cæteri, qui sanctis his meditationibus exercentur, aliquod eis temporibus seorsim tribuentes, pluris ea faciant, & ad ea continuanda magis animentur: siquidem talem habent fundatricem, protectricem, & adiutricem, qualis est ipsa Virgo Sacratissima, Dei mater, quae etiam ea fecit, licet cum maiori excellentia absque vlla comparatione, quam nos, voluitque rem hanc nobis manifestare, ut illustrissimum & sanctissimum eius exemplum sequeremur.

ALIA quoque ratio valde efficax permouere nos debet ad hunc orandi modum, eo quod Oratione non sit proprius finis Societatis, nec aliarum Religionum mendicantium, quae cum proximis agunt: sed earum tantum, quae solitariam vitam ducunt; sed instrumentum quoddam vniuersale, quo simul cum alijs medijs vtimur, ad virtutes consequendas & animas Deo lucrandas: quare eam Orationis formam sequi debemus, quâ Dominus noster

noster nobis designauit, tanquam proprium aptumque medium ad nostri Instituti finem consequendum. Ea autem forma est, quam noster Fundator nobis reliquit, quæ aptissima est ad finem prædictum; proinde perfectè per eam obtinebitur.

H A S & plures alias rationes collegit breui-
ter ac pulchrè Pater Ioannes Suarius, huius Pro-
uincia Præpositus Provincialis, in quadam ex-
hortatione, quam ex hac occasione tunc habuit.
Pater noster Generalis Euerhardus Mercurianus
grauius tulit, cùm ex literis nostrorum intellexit
aliquos singulari quodam spiritu, non satis com-
posito, contemnere rationem & formam Oratio-
nis nostrorum exercitiorum: velleque inducere
quandam nouam rationem orandi. Et ita de hoc
argumento literas dedit, tum ad P. Balthassarem
Aluarium, tum ad P. Provincialis huius Provin-
ciæ, mense Martij Anno 1577. & has ego vidi, & ex
eis accepi alias rationes earum, quas in proximi-
mis duobus capitibus posui. (idem autem & illæ
continebant, quæ ad Patrem Balthassarem daban-
tur) utrisque autem commendabat, vt iuxta ea,
quæ in eis continebantur, dirigerent iuuarentque
nostros, vt modum Orationis nostrorum exerci-
tiorum magni facerent, & sequerentur. Quod ut
exqueretur P. Provincialis, (cùm ego Anno 1578.
in hoc Sancti Ambrosij Collegio ultimo anno
Theologix studerem) exhortationem spiritualib[us] mo-
nitis, sanctisque documentis pro ijs, qui Oratio-
ni incumbunt, quam ego statim in libello meo
adnotaui, visumque mihi est ad rem fore, illam

hic

hic inserere eisdem ferè verbis; aliquibus tamen additis ad ampliorem eorum, quæ dicuntur, explanationem.

§. II.

Exhortatio P. Ioannis Suarij qua ostenditur, quanti sit momenti, quamq[ue] tutus modus Orationis in exercitiis nostris præscriptus.

RATI^oNI omnino consonum est, nos gaudere, gratiasq[ue] Deo D.N. agere, quod nobis modum præscriperit rectum ac secundum cum ipso agendi, qualis in nostris exercitijs continetur. Primum, quia si Aduocatus & Iudex, & unusquisque alius cupit, datque operam, ut recte suo munere fungatur, eò quod agi videat de suo honore, facultatibus, aut vita: quanto magis optare debet religiosus recte in suo munere agere, hoc est in agendo cum Deo: cùm in hoc non solum de facultatibus, aut temporali vita agatur, sed de ipsa æterna. Deinde, quia si magni sit, quod qui aliquod proficiscitur, sciat se bonam viam tenere, absq[ue] metu aberrandi, aut retrocedendi: quanto maioris erit solatij ei, qui agit de Oratione, quod sciat se rectam tenere, ac tutissimam viam: esset enim valde molestum, si post aliquot annos in Religione & Oratione positos, deprehendat homo, se esse deceptum, eò quod rectam viam non tenuerit. Quod autem nostrorum exercitiorum via recta sit ac tuta, intelligimus primò ex fructu, quem

quem videmus ea fecisse in multis animabus, & stupendas vitæ mutationes in multis omnis status personis. *Deinde* quod (vt Pater noster Euerhardus Mercurianus mihi dixit) Romæ ex traditione habeatur, Patrem Iacobum Lainium dixisse, Deum D.N. exercitia Patri nostro Sancto Ignatio tradidisse. *Tertiò* quod præ omnibus solatium adfert & securos nos reddit, est approbatio Vicarij Christi quæ constat ex Bulla Pauli III. ipsi libello exercitorum præfixa, in qua illa approbat, valdeque commendat, & exhortatur fideles, vt eis vtantur. Quæ regula ita est infallibilis, vt non possit ei subesse falsum. Quod si modo adeò solido, & approbato benè vtamur, securi poterimus comparere coram Deo in die nouissimo: vt qui modum & viam ab ipso nobis præscriptam tenuerimus: quod si decepti viximus, ab ipso Deo eiusq; Vicario decepti fuerimus. Sed cùm sit impossibile, quod nos Deus decipiat, & quod eius Vicarius in ijs, quæ toti Ecclesiæ proponit, aberret: idèo nos eum modum tenentes nec decipi-
mur, nec erramus.

Ex his sequitur securitaté Orationis non confundere in sensis ac delicijs spiritualibus; nec in eo quod quis sibi satisfaciat; sed in vera Ecclesiæ, nostræq; Religioni obediētia exhibita. Multos enim vidimus, internas delicias ac sensus habentes, & lacrymas fundētes, esse tamen deceptos, eò quod sicut Saul, proprium iudicium sequantur, quod est Dæmonium voluntarium, errorum seminarium & hæresum scaturigo. quod ipsem vidi Hispaniis, vbi erat quidam hæreticus Julianus Villaverdius, missus à suis ut ageret cum hæreticis, qui tunc occulte

occultè versabantur in Hispania. Captus fuit, & iussu Inquisitorum egi cum homine, eiusque affetum deuinxi: & cùm ei dicerem, me salutem eius valde desiderare, respondebat: se etiam desiderarem; sed hoc interesse, quòd ego exissimam: me salutem consecuturum per ea quæ docet Ecclesia; se verò, per id, quod ipsi videbatur. Loquebatur cum magno sensu de ipsis Dei rebus & interdum lacrymas fundens dicebat: Benedic̄tus Deus qui consolatur nos in tribulacione nostra. Sibiq̄e satisfaciens de via illa sua, dicebat: ipse enim spiritus testimonium perhibet &c. existimabat infoelix: spiritum sanctum internum ei testimonium reddere, quòd bonam viam tenebat: quod tamen non Sanctus; sed proprius, cœcus, & obstinatus spiritus dictabat. Combustus est viuus, cum tanta teneritate, ac lacrymis ut omnes obstupecerent: prudentes tamen aduertebant, Sathanam se transfigurasse in Angelum lucis, ut eum deciperet, ac obduraret. Hoc autem inter nos & illum discrimen erat: quod ille proprio iudicio duceretur, nos autem obedientia sanctæ Ecclesiae: quam certa fide credimus à Spiritu sancto regi, ac gubernari: at iudicū propriū est dæmonium, quod appellant meridianum. Etiam Pater Magister Aula, post multos annos in Oratione positos, deprehendit, se in multis quidem recte ambulasse, sed in multis etiam aberrasse; & de vtrisque monebat me & quosdam alios Patres, qui morabamus Montillæ: exhortans nos ad gratias Deo agendas, quòd nos ad securam Obedientiæ vitam vocasset.

VR ergo ad modum Orationis nostrorū exercitio-

citiorum veniamus , supponoprimū: quamuis verum sit , posse Creatorem absque illa prævia causa creaturam suam consolari:ordinariē tamen consolari ac promouere adiuuantem se:quare in-cumbenti & contendenti contritionem habere, Deus dat deuotionem;& pugnanti , suasqueten-tationes & passiones vincenti largitur Manna absconditum.

D E I N D E quamuis charitas sit, quæ nos faciat incipere, progredi, recteque finire viam spiritua-lem : ipsamet tamen charitas incipientes inclinat ad pœnitentiæ & mortificationis actus elicien-dos; Proficientes , ad actus ædificationis sui & proximorum, imitantes virtutes in vita & passio-ne Christi D.N. præluentes ; Perfectos impellit ad actus amoris & gaudij de perfectionibus Dei & Christi D.N. & ex benè factis, ac malis tolera-tis eius causa.

T E R T I O, quod licet cor , in quo virtus aliqua aut spirituale donum prædominatur, ex omnibus substantiam hauriat virtutis illius prædominan-tis: exempli causa , si prædominatur spiritus hu-militatis, aut contritionis : etiam ex ipsa Christi Domini nostri resurrectione , & ex ipsis Dei pro-prietatibus & perfectionibus humilitatem hau-rit & contritionem: quemadmodum noster Pater Franciscus Borgius adeò excellebat in humilita-te, ut ex omnibus, quæ gerebantur, & accidebant, se ipsum humiliaret , & confunderet : at , nostris peccatis ita exigētibus, non videmus nūc aliquid tale multū eminere. quare talem materiam nos oportet assumere , quæ ex se animam ad id adiu-uet, quo iuxta suam dispositionem opus habet.

QVARTO,

QVARTO , in nostris exercitijs materia est & forma præclara adactus triplicis viæ, Purgatiuæ, Illuminatiuæ, & Vnitiuæ, hoc est ad purgandam, proficiendam, ac perficiendam animam cum auxilio Dei aptissima. Ad primam viam , sufficien- tem & optimam præbent materiam exercitia pri- mæ hebdomadæ, de peccatis scilicet, morte, iudi- cio, & inferno ; ad secundam exercitia secundæ, & tertiaræ hebdomadæ de Incarnatione scilicet, vita, passione ac morte Christi Domini nostri : ad tertiam exercitia quartæ , de Resurrectione sci- licet, Ascensione Christi, & amore Diuino.

Quod ad modum & formam attinet: *primum* est necessaria præparatio , iuxta illud Sapientis: *a ante Orationem præpara animam tuam.* Quod a Eccl. 18.23. fiet, si diligenter Additiones , & Regulæ seruen- tur, quæ ad benè Orationem habendam præscri- buntur; si interdiu cor & sensus custodiantur, ad- hibito examine generali & particulari defectuū occurrentium: ut his purificata anima , possit sine impedimento agere cum Deo. *Deinde* addenda est cooperatio ipso tempore Orationis exercendo potentias animæ , memoriam intellectum & vo- luntatem, sensusq; interiores, cogitando de ipso mysterio; & discurrendo per ea, quæ in ipso con- tinentur; excitando voluntatem ad amorem , aut odium boni aut mali , quod in eo apparet; & in- ternos sensus applicando ad virtutis suavitatem & dulcedinem ; vitij verò horrorem & amaritu- dinem degustandam.

TERTIA est applicatio ad finem Orationis, ad fructum ex ea hauriendum : & hoc est, quod noster Pater S. Ignatius saepius repetit in exerci- tijs,

Kk tijs,

tijs, cùm dicit: reflectar super me ipsum, ad frumentum aliquem percipiendum. Circa quod quinque res magni momenti sunt obseruandæ. Prima tempus ipsum Orationis non esse expendendum in rebus & virtutibus generatim perpetuendis: exempli causa, quām sit præclara res humilitas; quām præstans charitas &c. Sed oportet reflexionem ita fieri super me ipsum, ut videam, quantopere hac virtute vel illa indigeam; & consilium accipere, & constitutere apud me de ipsa emendatione; petita à Deo ad id gratia, & proposito emendationis sibi renouato: alioquin æquè carnales manebimus, & passiones nostræ æquè excitatæ ac viuæ, atque antea: nam tormentis in altum explosis, arx nec deiicitur, nec læditur. Deinde, quòd ordinariè progrediendum sit iuxta prædictum ordinem: nam licet tempus Orationis in eliciendis actibus amoris Dei, eiusque perfectionibus considerandis expendere, valde sit bonum: at si quis passiones suas viuas habens & immortificatas; & cùm de eis mortificandis ac moderandis agere deberet; in illis actibus hæreat: is verò error est; ac deceptio: & huiusmodi, quos tunc faceret, actus, non amoris Dei, sed amoris proprij censerentur: & sic perueniet ad domum superbiz, quam ædificauit amor sui: veritas Dei est, quæ accipitur meditanda; sed applicatio potest esse Dæmonis, qualis fuit illa, quam adhibuit in secunda Christi tentatione. Hinc tertium sequitur obseruandum, quòd frumentus

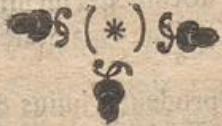
fructus ex meditatione capiendus, est morum meorum emendatio : vt benè faciam , & patiar propter obsequium Christi Domini nostri , & utilitatem meam, ac proximorum, iuxta illud: b *Bona b Matt.7.17.*
arbor bonos fructus facit. Quarta est executio eorum , quæ benè proposuimus & constitui- mus. Ad quod nominatim iuuant examina , ge- nerales & particulares; & aliqua pœnitentia ob ad- missos defectus : c *Regnum enim celorum vim pa-* c *Matt.11.12.*
titur , & violenti rapiunt illud : expugnatur enim illud regnum bonis editis operibus , sibiique ipsi vim inferendo , vt ea contra propriam pa-
tionem exerceat. *Quinta,* hoc totum consistit in eo, vt applicatio rectè fiat, ad id exuendum & e- uellendum , quod profectum nostrum impedit, aut virtutem illam acquirendam , quæ nobis maxi- mè deest. Ad quod præstandum tutissima est Superioris aut Confessarij directio: quæ in genere tunc recta censebitur , si tendat ad nostram abne- gationem & mortificationem ; ad veras solidas que virtutes acquirendas ; & proximos nostros in eadem re iuuandos ; particularem verò directio- nem regula rejicit , ad considerationem & ordi- nationem Superioris , dicens: quod ad Orationem & examina pertinet ipse cum unoquoque con- stituat. Superior enim & Confessarius gene- ralia monita & documenta singulis debent pru- denter, iuxta cuiusque capacitatem & necessita- tem, applicare.

H A E C fuit prudentis huius & in rebus spi- ritualibus experti viri exhortatio: ex qua hanc tantum deduco conclusionem contra arrogan- tes , quod licet nos non debeamus diuinum

Kk 2 spiri-

spiritum astringere , aut Regulis nostris , & præceptis orandi illum subiçere : ipse tamen vult , vt nos ipsos astringamus ac subiçiamus legibus ac Regulis illis , quas in sua Ecclesia nobis præscripsit , sanctosque Patres docuit , quos nobis Duces & Magistros dedit : nobis autem illæ sunt , quas Pater noster Sanctus Ignatius in libro suo spiritualium exercitiorum præscripsit : quæ ferè sunt , quas communiter docent Sancti , ab omnibus Iustis seruandas: nolle autem ullis regulis astringi , est mera carnis libertas ; & arrogantia superbiae valde perniciosa : quæ pro libitu suo internos proprij spiritus impetus sequitur : quos iudicabit fortè esse Dei , erunt autem Dæmonis. Quando autem Dominus aliquem voluerit per viam priuatam & extraordinariam ducere , posuit ipse in Ecclesia & Religionibus suis Magistros , qui nouerint , eum dirigere iuxta id , quod intelligent esse voluntatis & gloriæ Diuinæ , qui est admirabilis in modo & ratione suos electos deducendi : sicut fuit

cum Patre nostro Balthassare,
de quo agere per-
gimus.

CAP VI